

РЕШЕНИЕ

№ 4989

гр. София, 24.07.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 26.06.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **3483** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ и е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Фондация Български център за нестопанско право, с адрес в [населено място] 1000, [улица], ет. 2, чрез представляващия в качеството си на Директор Н. Р. Ш.-П., срещу писмо с изх.№ 94-00-16/07.03.2018г. на и.д. директор на дирекция „Правна“ в МРРБ по заявление за ДОИ с вх.№ 94-00-16/23.02.2018г.

Изложените в жалбата доводи са, че отказът от страна на МРРБ за предоставяне на обществена информация е незаконосъобразен. Счита, че в случай че органът, до който е отправено искането за достъп до обществена информация не е компетентния да предостави информацията, то следва да препрати заявлението към съответния компетентен орган и да уведоми за това заявителя, но не и да постановява отказ. Моли съда да отмени отказа на МРРБ и да го задължи да се произнесе по заявлението.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – и.д. директор на дирекция „Правна“ на МРРБ, чрез процесуалния си представител юрк. М. счита, че не е налице годин предмет за обжалване. Жалбоподателят и заявител бил уведомен, че исканата от него информация не е налична в министерството. Счита, че уведомителни писма не се оспорват. Евентуално, ако съдът счете жалбата за допустима, оспорва същата и счита, че е неоснователна и недоказана. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не дава заключение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по заявление с вх.№ 94-00-16/23.02.2018г. до МРРБ, с което Н. Ш. е поискала на основание чл. 24 от ЗДОИ, да получи следната информация „Общ брой лица, поставени под пълно, съответно под ограничено запрещение, на територията на цялата страна към датата на отговор на заявлението“.

Във връзка със заявлението до заявителя е изпратено писмо с изх.№ 94-00-16/07.03.2018г. на и.д. директор на дирекция „Правна“ на МРРБ, с което Ш. е уведомена, че исканата информация не е налична в МРРБ, предвид че същата не е създадена и не се съхранява във ведомството.

По делото е приета като доказателство Заповед № РД-02-14-525/14.06.2017г. на министъра на регионалното развитие и благоустройство, с която на основание чл. 25, ал. 4 от Закона за администрацията, чл. 28, ал. 2 и чл. 35 от ЗДОИ е възложено на В. Т. - директор на дирекция „Правна“ в МРРБ да взема решения за предоставяне или отказ за предоставяне на ДООИ.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от легитимирана да го оспори страна и при наличие на правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Задължените субекти по ЗДОИ са посочени в чл. 3, ал. 1, 2 и 3 от същия закон-държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република Б. /чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ/; публичноправни субекти, различни от тези по ал. 1, включително публичноправните организации /чл. 3, ал. 2, т.1 от ЗДОИ/; физически и юридически лица само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми /чл. 3, ал. 2, т.2 от ЗДОИ/; организациите от общественния сектор, когато е налице хипотезата на повторно използване-държавните органи, органите на местно самоуправление и публичноправните организации, както и техните обединения /чл.3, ал.3, вр.ал.4 ЗДОИ/.

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

Според чл. 2, ал. 3 от ЗДОИ, информацията следва да бъде „обективизирана върху материален носител, включително съхранена като документ, звукозапис или видеозапис, и събрана или създадена от организация от обществен сектор“, като ал. 4 на същата разпоредба предвижда информацията да се поддържа и в електронен вид.

Основание за предоставяне на исканата информация е тя да представлява обществена

такава по смисъла на ЗДОИ. Нормата на чл.9 ЗДОИ разграничава информацията на официална и служебна, дефинирани съответно в разпоредбите на чл. 10 и чл. 11 ЗДОИ, и дава възможност на гражданите и организациите да се запознаят със съществуващата информация, която вече е създадена, обработена или се съхранява от задължените субекти, но не дава възможност под формата на искане за ДОИ гражданите и организациите да налагат на задължените по закона лица да обработват и създават статистическа или друга информация, която законът не изисква задължените лица да събират, обработват и съхраняват.

Поисканата със заявлението информация, обаче, не е обществена по смисъла на легалното определение на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, вр.чл.10 и чл.11 от ЗДОИ по следните съображения:

С поставените от заявителя въпроси не се цели получаване на обществена информация по смисъла на чл.2 от ЗДОИ и с получаването няма да се даде възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължения субект. Видно от съдържанието на подаденото заявление, с него не се иска официална или служебна информация съгласно чл.10 и чл.11 от ЗДОИ, а справка за общия брой лица, поставено под пълно, съответно под ограничено запрещение на територията на цялата страна.

В чл. 25 от Закона за гражданската регистрация са посочени данните за лицата, които се съдържат в Национална база данни /НБД/ „Население“, а именно: име, месторождение, ЕГН, семейно положение, съпруг/а, акт за раждане/склучен граждански брак/смърт, правни ограничения, постоянен или настоящ адрес и др. Данните за лицата по чл. 25 от ЗГР се регистрират без да се обобщават, систематизират и профилират по един или друг принцип. За да е налице задължение за предоставяне на исканата информация по реда на ЗДОИ, то информацията следва да е налична, т. е. необходимо е данните в НБД „Население“ да бъдат специално обработени и обобщени с цел предоставянето им на заявителя.

Не се споделят от съда твърденията на жалбоподателя за приложимост на разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ, тъй като тя дава възможност на административния орган законосъобразно да ограничи достъпа до обществена информация, в случаите когато исканата информация е квалифицирана като обществена, информацията да е налична, т.е. обективизирана върху материален носител, включително съхранена като документ, звукозапис или видеозапис, събрана или създадена от задължения субект, т.е. информацията да е налична, такава каквато е поискана. Тъй като исканата информация не може да се квалифицира като обществена, понеже не е налична в МРРБ, не съществува задължение за предоставянето ѝ.

На следващо място със заявлението се търсят лични данни, а ЗДОИ не се прилага за достъп до лични данни, което от своя страна определя и липсата на задължение на органа да удовлетвори искането по заявлението.

При така очертаната правна рамка, съдът намира, че исканата информация не представлява обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ, тъй като предвид нейния предмет - справка за общия брой лица, поставено под пълно, съответно под ограничено запрещение на територията на цялата страна не може да допринесе за формиране на собствено мнение на гражданите относно дейността на задължения субект. Следователно след като задълженият субект не разполага с исканата информация, то същият е в невъзможност да я предостави.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да се присъди претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв., определен на основание чл.143 ал.4 от АПК връзка чл.78 ал.8 от ГПК връзка чл.37 от ЗПП.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административният съд С.-град, II отделение, 50-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Фондация Български център за нестопанско право срещу отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в писмо с изх.№ 94-00-16/07.03.2018г. на и.д. директор на дирекция „Правна“ в МРРБ по заявление за ДООИ с вх.№ 94-00-16/23.02.2018г.

ОСЪЖДА Фондация Български център за нестопанско право, представлявана от директора Н. Р. Ш.-П., да заплати на Министерство на регионалното развитие и благоустройството сумата 150лв. /сто и петдесет лева/, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: